

רע"י

מסורת הש"ס

(א) שמועות כב. [ע"ש
והחוק' דעס ווערס' ינחמס
פח. ד"ה וזי קסכר],
(ב) [כען ע"ז חט:],
(ג) [חגיגה י"ז ע"א, ד] (ד)
טו. ד"ה הלכר, (ה) [פ"ד
קוה"ב, ו] ז"ל איז מועל
זי עד שוואך.

הגהות הב"ח

(א) גמ' קונס קרדוס לי
כלל ומינת שיש נמחק:
(ב) שם ככר וז עלי הקדש
כלל ואות לי נמחק:
(ג) רש"י ד"ה ה"ג וס'
ויליהגות: (ד) ד"ה או
שנתנה לי וס' נכסי עליך
ומאחר שמת וס' והכי
נמי אס: (ה) ד"ה וכסבור
של חולין הן אעפ"כ מעל
הכא נמי:

מוסף רש"י

שניתנה לו על ידי
אחר. אבל נגנב לא דהווינ
ושלא מדעתו דנעל הכנר
אלא מרשותו כפזיה
נכרשות דמי
(ראמה)
לפיכך יש לה
שפוטת פזויה
לחולק.
דנהקסד כמי (ויקרא כ)
פזיה נערך
לפיכך אין לה
פזויה. להמיר לו של
למחר פזוין נאסרין (שם).

פירוש הרא"ש

[illegible]

לא אמרה עי"ויה, ולא מני
הייתי יודע שהיא אסורה לל
הקדש לא היה רוצה לזכות
לא בעינא למקמי: מקב"ל מ
לשלוש ק

דמיירי בקונס שאינו אפור

שמע קונס יהו עליך שאל
פרה אמתה וזו שיש לי אלי
מורדות עליו נכדד או שמר
אלא וזמנא שיש לו פרה
ותיבהיבא אמר לו הש
קונס פרה שאני קנו
לי פרה אלא זו השא
קונס קרדום (6) שיש
אואם יש לי קרדום אפי
"בחייו אסור מת או א
זהו מעל א"ר אחא בר
ר' עזר ד"ר אחר א"ר
קתני
רבא מרב נחמן יש מ
תפול הנאה להקדש
הקדש יש בו מעילה
ממעילה כתנאי (6) :קונס
בין הוא ובין חבירו מ
עליו (7) להקדש
מכל לפיכך אין לה
"חכ"א בין כך ובין כ
ממעילה בקונמות א"ל
אורי רב איש ככר
מי מעל למעול נתן
למעול מקבל יכול
אויסורא לא בעינא
לכחשויא "השל המצ
בסבור של חולין הוא

שמות קודם לכן אסור. ואלו
הם דליגנבה מיהם האול
נודה בידו דמי ואסור אבל
אם מרשות דמיה: ולא
יזי נמו לו עשמי:
ואכלו מי הוי כהקדש
[עמיסות מקום] עטוטין
דמיה ליה להקדש: קונס
ובלגון קונס הוא הדין
זו הוא קין כחירו מעל.
ד. הואל ויש זה מעילה
קדש: אמר וו עלי קדש.
קדש והוא מעל אם אס
הקדש אלא על על עטמו
עדין. שהוא עטמו אין
על אחר ואחר אין יכול
סחם בין אחר עלי לא
אמר הקדש כיון דלמך נמי
אליבא דנאון דלמך נמי
נליס. דנאון: כסירא ניהא
ד כדמרת הימר קבלתיה
זון [קונס] מעל. אפ"ה. הכי
שאימר הוא כי אכלה מעל:
ממ"י

קבץ. דכל מעילה בשוגג הוא ואילו
ל' אע"פ שאילו היה יודע שהיה של
לו על ידי אחר מצי למימר איסורא
ול צו והכי אמרינן במעילה האומר
מחל לבשרי:

זו מעילה משום שבידו לפדותו היין
וכיון שאמר הקדש בלש

אילו פתח אמר לו
נכסי עליך אם יש
לני קדומך אמר לו
שאני קנוי נכסי עלי
זה ונמצא שיש לו
נתנה לו במתנה הרי
הדבר איקא יבשותנה
ושי דיקא נמי דקתני
ענתנה לו בעא מיניה
יולה בקונמות או לא
שנוטלין עליה שבר
במיראש יז הקדש מה
אף קונמות יש מן
הדבר וזו הקדש ואכלה
לפיכך יש לה פדיון
ואכלה הוא מעל חבריו
פדיון דברי ר' מאיר
לא מעל לפי שאין
דבר אחא בריה דרב
ליך ונתנה לו במתנה
וא לא אסירא עליה
אמר היתורא בעיתי
ור ליה ימקבל מעל
מעות הקדש לחולין
מועל אף זה מועל:
מתני'

דענה' דלא מיתסרה חלל על
 מעל לפיכך אין לה פדיון.
 ולתתפס פדיונה: והלא ביני
 וקומום. בין בקום כללי
 קיי' בר"מ ש"ס מעילה
 וממתנתין ש"ס מעילה וכן
 דר"מ לרנן הלך קיי' דש
 ומתפסקא לי מאן דמעל
 דמעיל ביהקדש ש"ס חלוצין
 ולתור מי מעל.
 ביהקדש דמעל אכן או קוריה
 נמי מכיון שזה בה ש"ס
 מתקבל: למעול נזק לא
 א"כ שכתב (בפסח) המדיר או
 כחו שכתבו למעלה ב' ו'
 הפסירה צעניא איסורא לא
 אלא היה רוצה לזכות בה ומתנול
 מרשטו הקדש אפס דלפי
 אלא תצרי הויאיה אחר דלפי
 כלומר מהשחא
 לנכסיוצ'א.
 אלא מהי לנכסיוצ'א מעל.
 לנכסיוצ'א לא אחרניי הכי מי
 ירושלמי' נדר מן הככר

מנכסים: הוא ספק והבדל לא ספק
לירשאל אלה קאי לסיפא דבני למימח
מלתא דר"מ ועוד משמע דאפילו לה
(מח) משמע האי יס צו מעילה משום
הקדש חבל מדי קמשמע לן פשיטא
בקונס בלשון הקדש שאסר הכזר לכל
קונס שאסור לכל כמו הקדש. והחמי
הקונס אין מעילין:

קנויט. פרה המונחת בפניה: קונס
ן פריז וז אס אלי קניתי אלף פרה וז
ש לי פרה אלף וז: כחיו אסור. אל
דרום אחר: משז או שנתנה לו כפנסה
מסור. משז רמ מת או שנתנה
לי שנתנה לא פרמו ולא קרדומו ולא
נכסיו פן. וקסיד* השמירי נתן למודר
ואפס"ה שרי *וקשיא לרנא דאסר:
שנתנה לו על ידי אחר. שנתה מזר:
לאלגייש דעלמא ואח"כ נתנו לו למודר:
דיקא נמי דקניט שניטו לו. כלומר
שכך היתה קבלה בידם לקרות נתנו
בחקק קא על פי *שאין כנחמה לו א"ס
הפרס: ולענין הדיבה קיימא לן א"ס
דידיבה ניהליה שנתנה אסור דהכי
פשט ליה רבא ואסקינא דיקא נמי
דקניט כו'. וכתב הרשב"א ו"ל דמי
דיבה דיבה שנתנה אסור ה"א דמי
לקחו מודר ממנו דחד טעמא הוא:
יש מעילה בקומוס. האוסר דבר עליו
בקומוס ונהנה ממנו מי מחייב מעילה
אם לא מי מארעין דשאו קרברן וחייב
עליו אס מעילה נהנה לו: הקדש:
תפול הנאה להקדש למימרא כהקדש.
נחא לא דמי קומוס להקדש הוה ליה
מימרא וכלל הנאה ליה המלך דקדמי
בכל דוקלא אלא משז דקומוס י
בסן מעילה כהקדש כיון דבהקדש עסיק
תנא תפול הנאה להקדש: קונס כדר
הוה קדש. שאסר בקונס לכל הקדש
אשרהו אסור לכל אדם: אכלה בין הוא
בין חברו מעל. דיש מעילה בקומוס:
לפיקד י' לה פדיון. דכיון דמתסר
לפול עולמא כהקדש פסיק פדיונו:
דכיון דמתסר ליה פדיון דהוא

ימתינה איהו מינה מעל: **חזירו** לא
 וְחִזְרִיתֶם לָא מַעַל לֹא אֵלִים הַקֹּדֶשׁ
 וְכִן כִּךְ לֹא מַעַל לִפִּי מַעֲשֵׂה
 לְכָל יָד בְּקוֹנֵם פְּרִי: וְלַעֲבֹד הַלֵּכָה
 וְזֶה דָּבָר כִּי נִחְמָם פְּשִׁי לֵב לִרְשָׁה
 שְׂמִים בְּחָרָה (שְׁנוּעוֹת כ): נְמִי מַפְסִיקִן
 הֵלֵךְ: וְקִ"ל נְמִי דְקוֹנֵם כְּלָיִם יוֹ מִדְּיוֹן.
 מוֹמֵת אִם מִישְׁמֵרָה הֵהוּא קוֹנֵם לְבָרָה
 מַעֲשֵׂה: **כְּדָרִי עֲלִיךְ וְנִחְמָם לֹא בְּחִסְמוֹהִי**
 וְזֶה דְמִיּוֹן דִּישׁ מַעֲשֵׂה כִי הִיכִי דְאִמְרָה
 הַקֹּדֶשׁ מַעַל אִע"פ שֶׁלֵּא הוֹצִיָּה הֵבֵא
 שֶׁשִּׁלָּחָה מִרְשׁוֹת אוֹסֵר וּנְכֻמָּה לְרִשׁוֹת
 וְזֶה עֲלִיָּה: וּמִכָּל חֲטוּבָה לְרַחֲמֵי
 יִרְיֹה וְאִפְסִילֵי לֹקֵם מִשּׁוֹם לֹא יִחַל דְּבָרוֹ
 מוֹתֵרִים: **לְמַעַל מִקְבֵּל יוֹכֵל דְאִמְרָה**
 א. שְׁאִילֵי הִיָּה יוֹדֵעַ שְׁהוּא שֶׁל אִיסוּר
 הֵיבֵא טַעֲמוֹת וְחִיָּה זִכִּיָּה: וְשֶׁ"ל דְּבִמְוִיָּא
 מַעַל שְׁאִי הֵבֵא שְׁהוּא אִלֵּא הוֹצִיָּה
 וְחֵלֵל שְׁקֵלָה: **אִמְרָה יִחַל מִקְבֵּל מַעַל**
 וְזֶה מִהֵם מוֹעֵל מִהֵק טַעֲמִי דְאִמְרָת
 רַבִּי זִכִּיָּה אֲתֵרְיִין דְּזִכִּיָּה טַעֲמוֹת הִיא
 הִיא אֲכָל מוֹיָא מַעֲמוֹת הַקֹּדֶשׁ לְחוּלִין:
 וְלִחְמוֹם כִּי אֵת יִדְּיוֹ וְלֹא אִיפְשִׁיטֹא:
 מִתִּנִּי

בן אמן לו פדיון וחב"א בין בן ובין בן לאם
הוא בין חבירו לא מכל וקשה לשיטת דין כן
ידוע כי מעילה מכל מקום אין לו פדיון וקשה
לדון לפדיון אלאה משמע דין לו פדיון בקצות
ש' גמור יש בו פדיון ומעילה לכ"ז לפי דרשא
הקדש ולכן יש בו מעילה כיון שנאמר לכל הקדש
וריש בין כן ובין כן ו' קאי אפילו לרשא משום

עין משפט
נר מצוה

ט א ב מ"י פ"ה מהל'
 נדרים הלכה ד קמג
 לאוין רמב עוש"ע י"ד
 סימן רצו פט"ף ח:
 י ג מ"י פ"ד מהלכות
 מעילה הלכה ט:
 יא ד מ"י שם הלכה י:
 יב ה מ"י שם פ"ו הלכה
 יא:

גליון הש"ס

בהר"ן ד"ה סת ובר' וכן
 לרבא דאמרי. ק"ל הא
 כדא פסטר קר מנח הכחשה
 דלעז כברי הר"ן לאפוקי
 מאל וכדפי' הר"ן לעיל וכו'
 ש"ן נכנר דסתם הנאה
 כדנ' רק לאמילא ונמ"ש
 כדנ' אלל האנ' כפרה
 ובקורדוס ל' סוכות ו'
 דנא לאפוקי בעד שספרה
 שלו אסור להשליט היטות
 מנחה אם כן י"ל דל' אס'
 מזהם חס' דלמחר נעטלן
 כמנחה ונ"ע: בהר"ן ד"ה
 ריקא שבי ובר' שאין
 בחיבה בזה ובר' וכוזנא
 כדא כמעות ע"ע:

תוספות

[illegible]

פירוש וחכמים לא קאי
 אין כך משמע דקאי לכוהן
 דק האשה רנה (וינחז דף
 ק"ב ברש"א קאמר ככר זה
 מ"יירי בהקדש ממש אלא
 גמור ככר זה עלי הקדש
 דאין מעילה בשום קונמות